

LEEUWENHART

KOEN SCHARRENBERG EN JOOP KASTEEL

LEEUWENHART

WERELDKAMPIOEN FREEFIGHT
VECHT VOOR ZIJN LEVEN

JUST
PUBLISHERS

‘Me olvidé de vivir’

– Julio Iglesias

Auteurs Koen Scharrenberg | Joop Kasteel
Copyright © 2020 Koen Scharrenberg | Joop Kasteel | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Foto's Collectie Joop Kasteel, Koos Breukel, Cor 't Hart, Ring Sports, Edwin Smulders,
Milco Lambrecht, FNM, Pieter Keuzekamp, Collectie Chris Dolman
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Eindredactie Jos Jägers
Productie Hanzeboek

Hoewel zowel de auteurs als de uitgever alle moeite hebben gedaan de rechten van
fotomateriaal te achterhalen, wordt aan hen die menen alsnog rechten te kunnen doen gelden
verzocht contact op te nemen met uitgeverij Just Publishers.

ISBN 97890 8975 813 2
ISBN 97890 8975 453 0 (e-book)

NUR 491

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

INHOUD

Voorwoord Joop Kasteel	7
Voorwoord Gert-Jan Theunisse	
Inleiding	12
1. 'Spek moet-ie eten!'	14
2. De ommekeer	23
3. Een periode van veranderingen	27
4. Het zaadje is geplant	33
5. Vriendschap en een doel	42
6. Op zoek	55
7. 'God tikte me op m'n schouder'	61
8. Aan de deur – oftewel: het recht van de sterkste	76
9. Bodybuilder annex dopingdeskundige	94
10. Een reus in een zwembroekje	106
11. De macht van de arm	120
12. Van Club iT naar de worstelmat	135
13. Vechtsport: een eeuwenoud fenomeen	141
14. Stoeien met het Feestcomité	149
15. KO in Tokio: een knallend debuut	165
16. In de ban van de ring	175
17. <i>No pain, no gain</i> : ruiken aan de titel	200
18. Jaaaaah!!!	211
19. Hoezo, zwart gat?	217
20. Een samoerai zwijgt	231
21. Incasseren – en in de tegenaanval	256
22. Het zwaard van Damocles	267
23. Met een volle bos de kist in	290

24.	Aftellen	303
25.	‘Kom maar op met die chemo!’	323
26.	De rust tussen de rondes	348
27.	The Championship Rounds	365
28.	Split seconds	391
	Dankwoord	413
	De AMC Foundation vraagt uw steun	415

VOORWOORD

JOOP KASTEEL

Vol trots presenteer ik dit boek. Een boek waarvan ik hoop dat je het na lezing met een glimlach dichtslaat. Het is goed dat je dit voorwoord leest, want dat maakt de essentie van dit boek nog beter zichtbaar.

Vechten loopt als een rode draad door mijn leven, het heeft mij dit fantastische leven gegeven. Dat dit niet altijd op rolletjes is gelopen moge duidelijk zijn, maar ook die strijd heeft zijn charmes. Hoe fijn is het niet om het pesten te overwinnen, de wereldbeker omhoog te houden en uiteindelijk het monster te verslaan.

Maar het belangrijkste van dit voorwoord is dat ik iets duidelijk wil maken. In de afgelopen zes jaar heb ik tijdens mijn ziekte veel mensen zien vechten voor hun leven. Sommigen tot ze erbij neervielen, sommigen stonden zelfs nooit meer op. Want ook dat gebeurt helaas nog veel te veel. Het zou een belediging zijn om te zeggen of te denken dat zij niet gevochten hebben. Ik durf te beweren dat sommigen misschien wel harder gevochten hebben dan ik.

Ik hanteer bewust het woord ‘vechten’, al is niet iedereen die mening toegedaan, maar ik hoop na het lezen van dit boek wél. Toen ik nog letterlijk vocht, in de ring, zat ik altijd in een modus. Een altijd-op-weg-naar-modus. Dat is een prettig gevoel, omdat je op weg bent naar een gevecht, een titel of bijvoorbeeld een revanche.

Met en door dit boek hoop ik dat patiënten, geliefden en ouders ook in die modus komen. Lijdzaam toezien is namelijk het ergste wat er is. Je wilt iets doen. Mijn mening is ook dat dit daadwerkelijk kan; je hoeft niet lijdzaam toe te zien.

Ik had het geluk dat ik al op de terugweg van het AMC, eigenlijk onmiddellijk na de onheilstijding, in die vechtmodus kwam. Mijn vrouw en ik zijn niet eens meteen terug naar huis gegaan. Wat we wel gedaan hebben, lees je in dit boek.

Dit boek is geen opsomming, geen to-do-lijstje. Wat je zou kunnen doen zit verpakt in de verhalen, de anekdotes en het gehele avontuur dat mijn leven is geworden, en nog steeds is!

Het lijkt erop dat het grootste deel van mijn strijd erop zit. Op het moment van schrijven zit ik vrijwel op de kop af drie jaar na mijn stamceltransplantatie, en dat is een prachtige marker waarbij je je best veilig mag wanen. Nooit honderd procent veilig, maar daar ben ik nu eenmaal niet bang voor. Ik ben niet bang voor kanker. Angsten ken ik genoeg, maar niet voor dit monster.

Vechten dus, het allerbeste medicijn. Naast Gods hulp durf ik te beweren dat een gevecht, letterlijk op leven en dood, alleen maar winnaars kent. Want mijn vaste overtuiging is dat als het monster toch terugkomt en mij in een houdgreep neemt waarin ik moet aftikken, ik met een glimlach zal gaan, in alle rust.

Ik heb er immers alles aan gedaan, gevochten tot ik erbij neerviel.

Joop Kasteel

VOORWOORD

GERT-JAN THEUNISSE

Voormalig wielrenner aan de wereldtop, symbool van doorzettingsvermogen en wilskracht. Zowel op de fiets als in zijn persoonlijke leven.

Liefde op het eerste gezicht', is een alom bekend en geaccepteerd begrip, maar wat te denken van 'Vriendschap na een eerste mail'?

Ongeveer acht jaar geleden bleef mijn blik hangen op een mailtje in mijn overvolle mailbox. De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik eigenlijk erg slecht ben in het lezen en al helemaal in het beantwoorden van al mijn inkomende mails. Maar op de een of ander manier bleef mijn blik hangen bij een keurig, kort maar krachtig mailtje, van ene Joop Kasteel. Joop Kasteel, Joop Kasteel ... Maar die ken ik toch, die naam?

Geheel tegen mijn gewoonte in opende ik snel de mail en begon deze aandachtig te lezen. Daarbij voelde ik direct een soort van verbondenheid, aantrekkingskracht en nieuwsgierigheid. Het beeld van Joop kwam daarbij eigenlijk ook gelijk in me op. Als fervent vechtsportliefhebber had ik weleens een gevecht van hem gezien en dat beeld kreeg ik bij het lezen direct voor ogen.

Joop schreef onder meer dat ik een inspiratiebron voor hem was geweest, een bescheiden persoon die NOOIT opgeeft en altijd is blijven knokken!

Laat dat nou juist de inspiratie zijn die ik kreeg van vechtsporters! Voor elke belangrijke wedstrijd moest ik altijd een pittig gevecht of vechtfilm

bekijken om me optimaal te kunnen opladen voor de pijn en het afzien van al mijn wedstrijden!

Toeval bestaat niet, was mijn eerste gedachte. Het was gewoon voorbestemd dat wij vrienden moesten worden.

Ruim twee jaar hebben we regelmatig mailtjes naar elkaar gestuurd en – hoe gek het ook klinkt – dit voelde alsof we elkaar al jaren kende, zonder dat we elkaar ‘echt’ hadden ontmoet. Doordat ik als coach constant over de hele wereld aan het zwerven was, kwam een ontmoeting er maar niet van. Totdat ik eindelijk twee dagen op een Nederlandse crossbaan aan het werk was. Toen Joop dat hoorde, sprong hij meteen in zijn auto en konden we elkaar daar treffen.

Na deze ontmoeting is onze vriendschap alleen maar hechter geworden en omdat ik me intussen een perfect beeld had kunnen vormen van de ECHTE Joop, voelde onze band bijna als broederlijk. Het voelt nog steeds onwerkelijk dat deze hechte vriendschap via een mailtje en (vooral) op grote afstand heeft kunnen ontstaan. Onze karakters en waarden en normen zijn bijna identiek. Het woord RESPECT staat bij ons voorop en, ook al zijn we beiden echt wel boefjes geweest, het hart zit op de juiste plek!

Helaas hebben we nog een andere (niet te benijden) overeenkomst, waarbij we elkaar proberen te steunen en te motiveren om nooit op te geven.

Gert-Jan ... ik ben ziek ... ik ben erg ziek ... Deze woorden galmden nog minutenlang na in mijn hoofd. *Ik ben ziek ...*

GVD! Hoe kan dat nou?! Zo groot en sterk, je hele leven letterlijk en figuurlijk moeten knokken en dan uiteindelijk geveld worden door deze vreselijke kloteziekte. KANKER!

Omdat ikzelf ook al een paar keer aan de hemelpoort heb gestaan, waar ze me gelukkig toch maar weer hebben teruggestuurd, begreep ik de impact

van zijn woorden maar al te goed. Mijn vader en opa en oma heb ik van nabij zien aftakelen en uiteindelijk het gevecht zien verliezen.

Maar Joop is Joop, mijn grote sterke broertje. Hij heeft nog eenmaal het gevecht van zijn leven moeten voeren en gelukkig staat hij voorlopig op punten voor. En hij is vastbesloten om deze voorsprong niet meer uit handen te geven! Juist ja ... Leeuwenhart. Zo is het en niet anders!

Gefeliciteerd met je boek, moge het een inspiratiebron zijn voor de – helaas – nog vele mensen die aan deze ziekte lijden. En RESPECT dat de opbrengst niet in je eigen zak verdwijnt, maar ten goede zal komen aan het Kankerfonds!

Gert-Jan Theunisse

INLEIDING

Het is begin jaren zeventig van de vorige eeuw, een heerlijke zomeravond. Apetrotse deelnemers aan de Avondvierdaagse marcheren luid zingend Amersfoort binnen, door een dikke haag van glunderende ouders en familie. ‘We zijn er bij-na ... maar nog niet hé-le-máál ...’ Overal klinkt opgetogen gezang.

Ook het pupillenteam van voetbalclub Cobu Boys zingt uit volle borst. Maar iets in het vrolijke plaatje klopt niet. In het midden loopt een klein, mollig jongetje. Met gebogen hoofd, verdrietig naar de grond turend; het huilen staat hem nader dan het lachen. En dat is niet zo gek, want het ‘vrolijke’ liedje dat zijn teamgenoten en begeleiders met zichtbaar plezier zingen, slaat blijkbaar op hem. ‘En we hebben Jóóópie met spek ... al op de táááfel gezet ...’ Manmoedig loopt het ventje door, zijn tranen verbijtend. Jopie weet het, hij voelt het, diep van binnen: hij wordt niet voor niets gepest. Hij is waardeloos, stelt gewoon niets voor. Maar, neemt hij zich voor in het diepst van zijn ziel, dat zal veranderen. Ooit.

Zo koud en zo guur als het buiten is op zondagavond 11 december 2005, zo zinderend heet is het binnen in sporthal De Vechtsebanen in Utrecht. Duizenden vechtsportliefhebbers springen op en schreeuwen hun kelen schor als de lichten in de zaal uitgaan. Want daar verschijnt, voorafgegaan door een Braziliaanse sambaband, een bekende gestalte in de schijnwerpers: Joop Kasteel, bijgenaamd ‘Leeuwenhart’. De Nederlandse freefighter zal het deze avond opnemen tegen de Amerikaan Dan ‘The Beast’ Severn. De inzet: de officiële wereldtitel in het keiharde Rings freefight.

De reusachtige Amerikaan is in zeventig freefight-partijen nog nooit KO gegaan en bezit twee wereldtitels in het worstelen. Op papier is hij huizenhoog favoriet. Maar hoe onmogelijk de opgave ook lijkt: voor Joop

Kasteel is dit, eindelijk, het moment waarop alles samen moet vallen. In de ring, in zijn leven.

‘Joop, we denken dat je acute leukemie hebt ... We willen je onmiddellijk onderzoeken ...’

Eén minuut in een wedstrijd kan een eeuwigheid lijken. En zelfs te midden van duizenden mensen kan de wedstrijdring toch de eenzaamste plek van de wereld zijn. Op 8 januari 2015 is Joop Kasteel weer terug op zo’n eenzame plek. Alleen ligt hij nu in een ziekenhuisbed. En hij kan helemaal niets doen, geen aanval tegen een tegenstander ondernemen, het heft op welke manier dan ook in handen nemen. Hij moet wachten, op de uitslag van het onderzoek waarvoor hij in allerijl naar het AMC moest komen. Wat de uitslag ook mag zijn: hij hoopt maar dat hij de kans krijgt om ertegen te vechten, te proberen het te verslaan.

Ongerust luistert vrouw Astrid naar het rauwe hoesten van haar man, dat midden in de nacht tegen de muren van het ziekenhuiskamertje kaatst. Het klinkt helemaal niet goed; ze roept de verpleging. Luttele minuten later rent zij achter het bed van haar man aan als die in allerijl over de donkere gangen naar de röntgenafdeling wordt gereden. Joop, nauwelijks bij bewustzijn, klampt zich wanhopig aan het leven vast. Zijn lichaam en geest vechten voor wat ze waard zijn. Maar hoeveel kun je hebben? Wanhopig herhaalt Astrid in haar hoofd, keer op keer: ‘Joop houdt altijd zijn woord. En hij heeft beloofd dat hij zal blijven leven, dat hij mij niet alleen zal laten. Joop houdt *altijd* zijn woord. Dus nu ook.’

1

‘SPEK MOET-IE ETEN!’

Joop Kasteel wordt geboren op 27 augustus 1964 en groeit op in een Amersfoortse volksbuurt binnen een liefdevol gezin. Toch heeft hij geen onbezorgde jeugd; hij wordt stevig gepest en lijdt daar ook onder. Op de een of andere manier wordt daar blijkbaar een basis gelegd voor de transformatie van klein, dik jongetje met minderwaardigheidsgevoelens tot een gedreven ‘jager’ naar erkenning en respect.

Het is een van de eerste herinneringen aan zijn jongste jeugd, maar de lieve roep van oma staat hem nog bij als de dag van gisteren. ‘Jopie! Jopie!’ schalt haar stem door de Bleekerstraat. Kleinzoon Jopie moet thuiskomen om te eten, het is bijna vijf uur. De tafel is gedekt en de Hollandse pot staat te dampen op de eettafel in het kleine, gezellige arbeidershuisje.

Jopie rent naar huis, waar de eettafel al druk bezet is. Want, zoals in die tijd – jaren zestig van de vorige eeuw – bepaald niet ongebruikelijk: het gezin Kasteel woont in bij opa Johannes en oma Grietje. Die, ook weer niet uitzonderlijk, pal naast een van hun kinderen wonen. Nog een Joop: de broer van Jopies moeder Christa.

Het gezin zal de eerste vier jaar van Joops leven in de Bleekerstraat doorbrengen. Dan verhuizen vader, moeder Christa en Jopie naar de Laurusstraat, eveneens in Amersfoort. Het gezinshoofd heeft zijn dienstitijd als beroepsmarinier in Papoea-Nieuw-Guinea erop zitten en heeft ‘gewoon’ werk gevonden bij een bouwbedrijf, wat hem een regelmatig leven biedt.

Hun nieuwe woning ligt in het Soesterkwartier, een arbeiderswijk in het voormalige vestingstadje, waar naar verluidt de ‘echte’ Amersfoorters wonen.

Maar – om wat voor reden dan ook – vader, moeder en het zoontje, dan al een kleuter, kunnen er niet goed aarden. Na een jaar verhuizen ze opnieuw.

Een zusje

Toch is er één gebeurtenis uit de periode aan de Laurusstraat, waar Joop nog steeds dankbaar voor is – én waar hij een bijzonder warme herinnering aan koestert. Midden in een lentenacht is het een drukte van belang in het kleine huisje. Mensen lopen af en aan, er wordt gedempt gepraat in de gang en op de overloop. Kleine Jopie registreert het allemaal wel, maar snapt niet echt goed waar het nou over gaat.

De volgende ochtend blijkt dat hem iets geweldigs is overkomen. Hij heeft er een zusje bij! Het kleine mannetje mag zowaar zelf een naam voor de baby uitkiezen: óf Agnes, óf Annelies, de voornamen van oma van vaderskant. Het wordt Annelies. Een klein zusje dat zich zal ontwikkelen tot een van Joops beste vriendinnen en uiteindelijk een beslissende hoofdrol in zijn leven zal gaan spelen.

Kort na de geboorte van Annelies verhuist het gezin naar de Chopinstraat, een paar kilometer verderop. Een straat met goed onderhouden arbeidershuisjes, die – op zich wel wat ongewoon – door een klein kruispuntje is verdeeld in twee gedeeltes: een ‘net’ en een ‘minder net’ deel. Dat uit zich vooral in de jeugd, die in die tijd vrijwel altijd buiten te vinden is. In het gedeelte waar het gezin is neergestreken, zijn dat de rustige, minder luidruchtige en inderdaad toch wat ‘keuriger’ geklede jongens en meisjes. Aan de andere kant van het kruispunt zijn dat meer ‘de jongens van de straat’. Grotere mond, verzot op het uithalen van kattenkwaad, niet vies van een robbertje vechten.

Jopie woont dus in het keurige stuk, maar zal – zoals veel vaker in zijn latere leven – al snel zijn heil zoeken bij het ‘ruigere’ clubje, in dit geval een metertje of zeventig verderop. Ook dan al oefent de losse, beetje branie-achtige en fysiek ingestelde houding een grote aantrekkingskracht op hem uit.